

PETER JAMES

MINERVA
CRIME

KUOLEMAN
KOIRAT

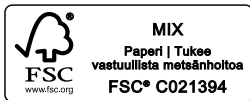
ROY
GRACE

PETER JAMES

KUOLEMAN KOIRAT

Englannin kielestä suomentanut
Robi Vuokko

minerva
MINERVA KUSTANNUS
HELSINKI

Englanninkielinen alkuperäisteos: *STOP THEM DEAD*

© Really Scary Books / Peter James 2023

First published 2023 by Macmillan, an imprint of Pan Macmillan

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

www.minervakustannus.fi

Suomennos: Robi Vuokko

Sitaatin T. S. Eliotin runosta J. Alfred Pruffrockin laulu rakkaudesta
s. 384 suomentanut Juha Silvo.

Kansi: Timo Numminen

Kannen kuva: Shutterstock ja Timo Numminen

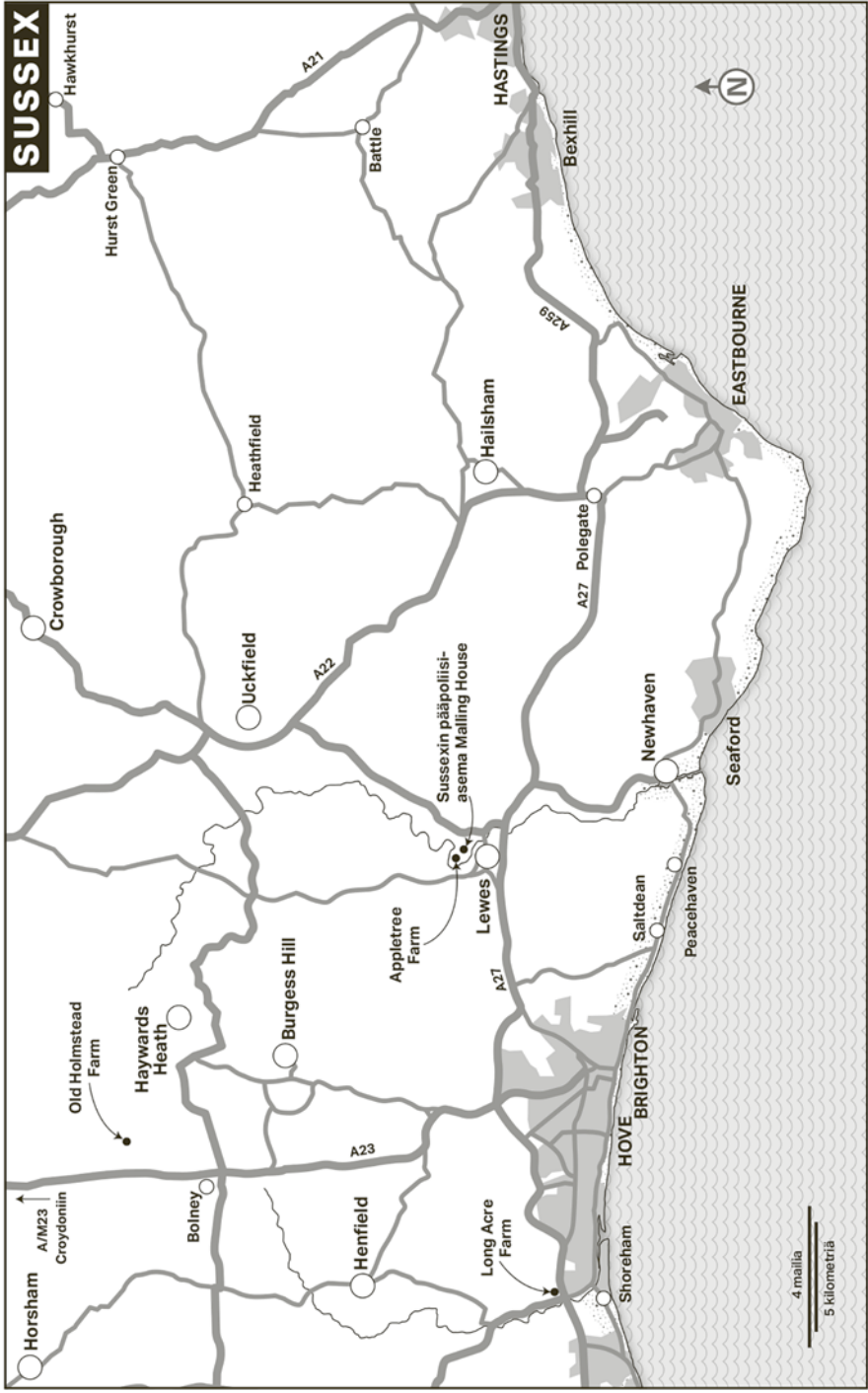
Taitto ja ulkoasu: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-410-033-5

Painettu EU:ssa

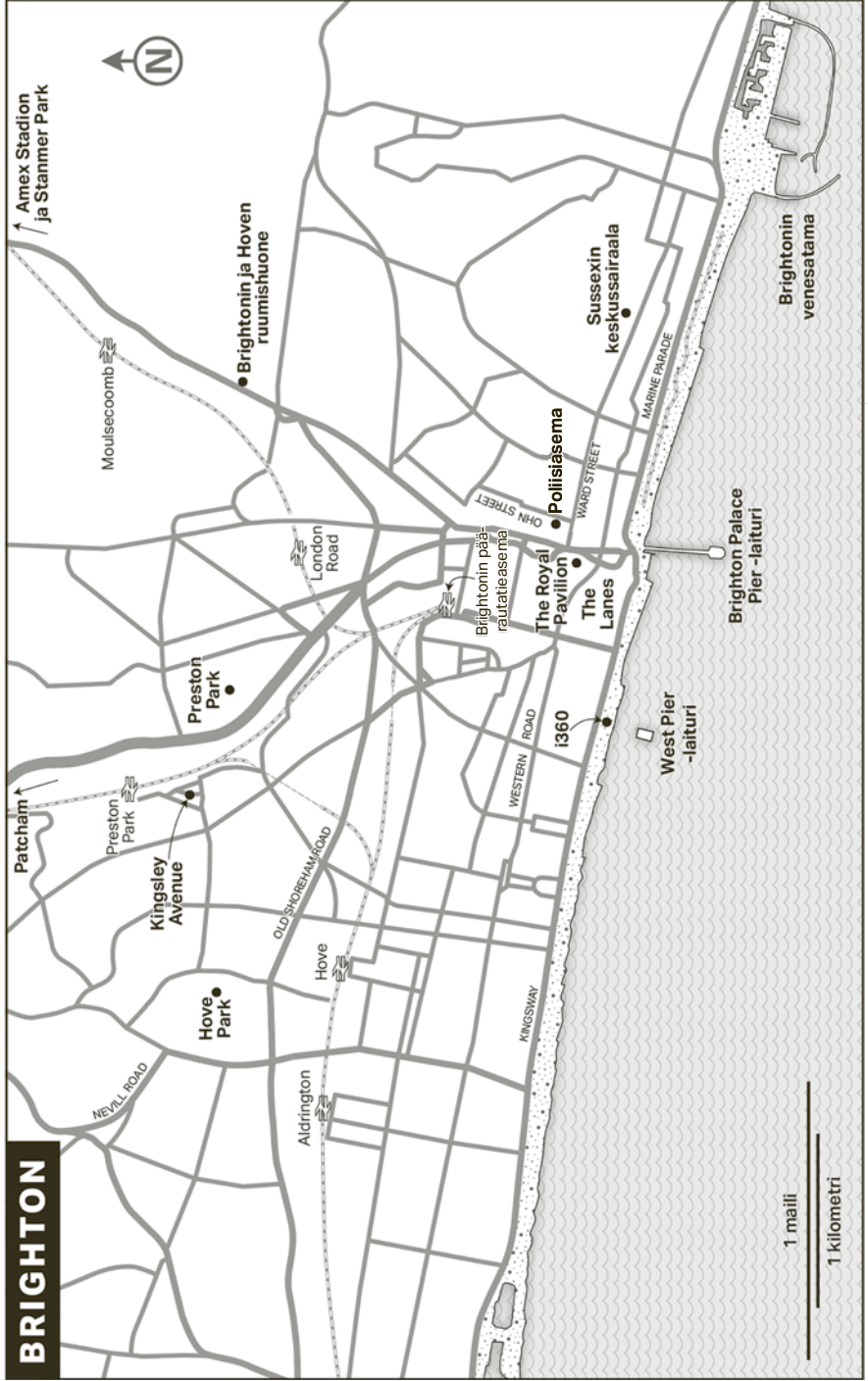
Karvaisille ystävillemme, jotka ovat joutuneet laittoman
koirakaupan uhreiksi, nyt tai menneisyydessä.
Toivottavasti tämä auttaa teitä saamaan äänenne kuuluviin.

SUSSEX

4 mailia
5 kilometriä

BRIGHTON

Kirjailijalta

Romaani sijoittuu aikaan, jolloin koronapandemia riepotteli maailmaa, mutta se on myös täysin fiktiivinen teos. Toivonkin, rakkaat lukijat, että annatte anteeksi ne taiteelliset vapaudet, joita olen ottanut joidenkin tapahtumien, päivämäärien ja ajoitusten suhteen sellaisina ajankohtina, jolloin todellisuudessa koronan aiheuttamat rajoitukset ovat olleet voimassa.

1

Torstai 25. maaliskuuta 2021

Tim Ruddle noudatti vastahakoisesti Winston Churchillin lausahdusta, jonka mukaan menestys oli kyky siirtyä epäonnistumisesta toiseen lannistumatta. Jos epäonnistuminen olisi ollut olympialaji, Tim olisi voittanut useaan otteeseen, hän ajatteli katkerasti kun makasi tänä myrskyisenä yönä sängyssään. Hän ei saanut unta, toisin kuin hänen vaimonsa Sharon, joka nukkui tyypilliseen tapansa kuin tukki. Jos nukkuminen olisi olympialaji, Sharon voisi edustaa Englantia ja pääsisi varmasti palkintopallille.

Tim kadehti Sharonin unenlahjoja. Hän ei muistanut, milloin oli viimeksi nukkunut hyvin eikä vain maannut valveilla murehtimassa milloin mitäkin elämänsä uusinta käännettä, kunnes piti nousta käymään vessassa. Maalle muutto ja maatilan ostaminen oli joskus ollut heidän unelmansa. Hyvä elämä. Lapset saivat kasvaa kaukana väkivallasta ja muista Lontoon sotkuista. He pääsisivät takaisin luontoon. Idylliin, joka oli olemassa vain kirjoissa. Vastassa olikin maatilan elämän ikävä todellisuus. Tiukat säädökset ja tuet, joihin kaikki paitsi he tuntuivat olevan oikeutettuja.

Tim ja Sharon olivat yrittäneet laajentaa toimintaa. He olivat avanneet maatilapuodin ja saaneet hiljattain rakennusluvan kotieläintarhalle ja kahvilalle. He molemmat rakastivat eläimiä, ja pientä lisätuloa tuli siitä, että vieraat pääsivät taluttamaan tilan alpakoita. Mutta kaikkein tärkein Old Homestead Farmin tulonlähde oli kuitenkin puhdas vahinko, vaikkakin todella tervetullut yllätys. Koronarajoitusten aikana koiranpentujen kysyntä oli noussut äkkiä pilviin, ja Timin ja Sharonin rakas lemmikki Brayley oli saanut pentuja seitsemän viikkoa sitten. Brayley oli sininen ranskanbulldoggi, ja pennut olivat kukin kolmentuhannen punnan arvoisia.

Alun perin Tim ja Sharon olivat aikoneet pitää ainakin yhden pennun itse, mutta pennuista saatavat rahat tulivat kipeästi tarpeeseen

uuden projektin kanssa. Rokotukset saatuaan kaikki viisi pentua lähtisivät ensi viikolla uusien omistajiensa mukaan.

Piharakennuksessa aivan maatilán päärakennusta vastapäätä pentujen ylpeä isä Rudi oli alkanut haukkua. Rudilla oli tapana haukkua kovalle tuulelle, lehtien havinalle ja aivan erityisesti sen suurimmalle viholliselle, lentokoneelle, joka lensi usein maatilán yli. Kun tuuli kävi idästä, lentoreitti Gatwickiin kulki heidän tilansa yli, ja idästä tuntui tänäkin yönä tuulevan. Sharon vitsaili, että Rudi oli esimerkillisen tehokas vahtikoira: he olivat asuneet tilalla vuoden, eikä yhdellekään pellolle ollut laskeutunut lentokonetta!

Mutta tänä yönä Rudi haukkui aivan toisella tavalla. Raivokkaasti, aivan kuin olisi oikeasti säikähtänyt jotain. Vähän ajan päästä alkoi haukkua myös labradorinnoutaja Sally, joka ei yleensä päästänyt ääntäkään – aivan kuin sen hiljennysnappi olisi painettu pysyvästi pohjaan.

Tim pelkäsi, että ääni herättäisi lapset, joten hän nousi sängystä ja tepasteli alastomana ikkunan ääreen, raotti verhoja ja kurkisti pimeyteen. Silloin hän kuuli hennon, mutta tunnistettavan äänen. Dieselmoottorin murinan. Yhden, vai oliko niitä sittenkin kaksi? Tim vilkaisi kelloaan: kaksikymmentäkolme yli yksi.

Tila oli melkein kahden kilometrin päässä isosta tiestä – joka oli sekin vain hiljainen maalaistie. Heillä ei käynyt yllätysvieraita, eikä kukaan ajanut tilalle vievää uraista ja kuoppaista soratietä vahingossa. Kaikilla oli tuloonsa jokin syy, ja viimeisimmät öiseen aikaan heidän mailleen osuneet ihmiset olivat olleet vain joitain läheisellä leirintäalueella yöpyneitä nuoria, jotka olivat saaneet päähänsä lähteä jänismetsälle. Tästä oli nyt muutama kuukausi.

Norris Denning, vanha maatyöläinen, oli tullut tilán mukana sen pitkäaikaisena työntekijänä, ja olikin tilán töissä suureksi avuksi. Norris asui vaimonsa kanssa entisessä riistanhoitajan mökissä muutaman sadan metrin päässä päärakennuksesta, ja hän oli häätänyt metsästäjät matkoihinsa.

Moottorien ääni voimistui. Lähestyi. Ja koirat haukkuivat koko ajan raivokkaammin. Sitten Tim näki, että tilán pihaan kaarsi maasturi, ilman minkäänlaisia ajovaloja. Sitä seurasi lava-auto.

Timin rinnassa sykähti pelko. Mitä helkkaria oli tekeillä? Tämä porukka ei ollut jänismetsällä.

Autojen takana välähti taskulampun valo. Tim kuuli vihaisen äänen. Se oli Norris. "HEI!" hän huusi.

Sharon liikahti. "Mitä tapahtuu?" hän mutisi unisena.

"Soita poliisille," Tim kuiskasi pikaisesti. "Soita hätänumeroon ja sano, että tilalla on tunkeilijoita."

Tim veti yllään farkut ja puseron, kiirehti alakertaan ja kiskoi saappaat jalkaansa. Sitten hän nappasi hyllyltä oven vierestä takin ja ison taskulampun, sytytti sen, avasi oven ja suuntasi kirkkaan valokeilan pihalle.

Tim tuijotti ulos äimistyneenä, ja viha peitti hetkeksi hänen pelkonsa. Taskulampun valossa hän näki Norrisin, joka seisoj jämäkästi pihamaalla, taskulamppu kainalossa ja haulikon piippu tunkeilijoita kohti. "Mitä helvettiä te teette?" Norris huusi vahvalla sussexilaisella korostuksellaan. "Painukaa hiiteen, kuuletteko?"

"Mene takaisin nukkumaan, pahuksen ukkeli," yksi miehistä mu-rahti. Sitten hän tarttui piippuun ja riuhtaisi aseensa Norrisin kädestä.

2

Torstai 25. maaliskuuta

Tim katsoi haulikkoa pitelevän miehen taakse ja erotti tihkusadeverhon läpi piharakennuksen avoimet ovet ja sisällä liikkuvat hahmot. Pihassa odotti tyhjäkäynnillä hyrräävä vanha Range Rover, jonka takaluukku oli auki, ja sen edessä seisoi Ford Ranger -lava-auto. Rudi ja Brayley haukkuivat raivokkaasti.

Tim harppoi eteenpäin ja yritti kuulostaa itsevarmemmalta kuin oli. "Ei hätää, Norris, minä hoidan tämän." Hän kääntyi haulikkoa pitävän miehen puoleen ja huusi: "Mitä te meistä haluatte?" Silloin ladosta astui ulos kaksi miestä, jotka kantoivat kiemurtelevaa verkkoa. Rudin ja Brayleyn pennut, Tim huomasi kauhukseen. "Mitä kuvittelette tekevänne? Ne ovat minun koiriani", hän tiuskaisi äänellä, joka ei paljastanut avuttomuutta.

Vasemmalla puolellaan Tim näki Norrisin taskulampun heiluvan valokiilan, ja hetkeä myöhemmin hän kuuli, kun tämä huusi: "Ei, Tim, minä pidän heistä huolen." Norris, joka ontui yhä vanhan traktorionnettomuuden takia, horjahti muutaman askeleen eteenpäin. "Tänne se ase, ja sitten suksitte saman tien kuuseen koko sakkii!"

Hetken ajan Tim oli yhtä avuton ja peloissaan kuin niissä painajaisissa, joissa jalat lakkasivat tottelemasta eikä hän pystynyt juoksemaan vaikka miten olisi yrittänyt. Hänen päässään pyöri. Hänellä oli haulikko ja kivääri, mutta ne oli lukittu kellarissa olevaan kaappiin. Ja vaikka Sharon olisikin ehtinyt soittaa poliisit, kestäisi aivan liian kauan ennen kuin kukaan tänne ajaisi.

"Sinä siinä!" Norris huusi ja könttyi kohti Range Roveria, kun yksi miehistä sulki sen takaluukun ja kiipesi takapenkille. Autojen moottorit murisivat nyt äänekkäämmin. Norris heilutti taskulamppuaan ja hoippui Range Roverin eteen, asettui määrätietoisesti seisomaan paikalleen ja suuntasi taskulampun valon suoraan kuljettajan silmiin.

Tim kuuli, kun moottori käynnistyi ja pyörät alkoivat pyöriä. Kauhuissaan hän tajusi, mitä oli tapahtumassa. Ajattelematta omaa turvallisuuttaan Tim syöksyi Norrisin luokse ja työnsi tämän kaikella entisen rugbympelaajan voimallaan syrjään. Norris kaatui pois auton tieltä, ja taskulamppu putosi maahan hänen viereensä.

Sitten Tim kääntyi kohti Range Roverin kirkkaita ajovaloja ja nosti oman taskulamppunsa valon uhmakkaasti suoraan päin kahden miehen rumia kasvoja tuulilasin takana. "Nyt saa tämä pelleily loppua!" hän huusi.

Jostain takaansa hän kuuli Sharonin kiljuvan: "Ei! Tim, älä! Poliisi on matkalla!"

Tim ei ehtinyt edes reagoida ennen kuin Range Rover lähti liikkeelle ja puski hänen vatsaansa vasten kuin tiiliseinä. Yrittivätkö miehet oikeasti ajaa hänen ylitseen? Tim alkoi hätääntyä, kun auto kiihdytti ja työnsi häntä yhä nopeammin taaksepäin. Ei näin voisi tapahtua, ei hänen kauniissa turvapaikassaan. Voi luoja. Hän ei millään pystyisi hyppäämään sivuun. Hädissään hän painoi kätensä auton lämpimälle konepellille ja yritti epätoivoisesti saada otetta sen sileästä pinnasta samalla kun juoksi takaperin, ettei vain kaatuisi etupuskurin alle. Vauhti kiihtyi.

Taskulamppu putosi hänen kädestään.

Vauhti kiihtyi.

Tim ei pysynyt enää perässä. Hän oli vähällä - hän jäisi - hän kaatuisi -.

Sitten hän törmäsi johonkin kovaan. Terävät kulmat painoivat selkää ja pohkeita. Hän tajusi, että se oli Ford Ranger.

"Ei! EI!" Tim huusi.

Sharon kiljui.

Range Rover painoi Timin vatsaa ja puski kaiken ilman hänen keuhkoistaan. Polttavat kipuaallot levisivät rintakehään ja jalkoihin.

Tuskan ja epäuskon vallassa Tim katsoi, kun auto alkoi peruuttaa pois. Ajovalot eivät enää häikäisseet. Aivan kuin patterit olisivat vähissä. Nyt valo oli kuin kynttilän pehmeä liekki. Hänen jalkansa pettivät. Kädet heilahtivat veltoiksi, päässä pyöri. Tuntui menevän ikuisuus ennen kuin hän kaatui kasvot edellä pihan mutaan.

Tim kuuli taas vaimonsa äänen. Taskulampun valo sokaisi hänet hetkeksi. Sitten Sharon kiljui: "Voi luoja! Pidä silmät auki, Tim."

"Olen... olen ihan kunnossa. On vain... vähän... vähän heikko olo", Tim vastasi tuskan uuvuttamana.

Tim oli juuri ja juuri tietoinen siitä, että Sharon oli polvillaan hänen vieressään ja repi hänen takkiaan auki. Tim kuuli vaimonsa äänen, mutta se kuulosti kaukaiselta. "En näe verta. Hyvä juttu."

"Hyvä juttu", Tim hengähti.

"Poliisi on matkalla, soitin heille jo. Soitan vielä ambulanssin", Sharon sanoi.

"Ambulanssin", Tim toisti. Hän kuuli kolme hiljaista piippausta. Sharon soitti hätänumeroon.

"Pidä silmät auki, rakas", Tim kuuli vaimonsa äänen sanovan. Hän tunsu kevyen puristuksen kädessään. "Ambulanssi", Sharon sanoi. Hetken kuluttua hän jatkoi: "Hei. Tänne tarvitaan ambulanssi... soitin juuri poliisille ja he ovat matkalla, mutta tänne tarvitaan ambulanssi niin pian kuin mahdollista."

"Ambulanssi", Tim mumisi. Sharon luetteli puhelimesta osoitteen ja ajo-ohjeet. "Muserrettiin kahden ajoneuvon väliin", Tim kuuli hänen sanovan.

Sharonin ääni kuulosti vaimeammalta.

"Hän hengittää, mutta on todella kalpea ja kylmän hien peitossa."

"Kyllä... kyllä tämä tästä", Tim sanoi. "Olen vain... vähän..."

"Selvä, haen peiton ja pidän hänet lämpimänä. Ei, en yritä siirtää häntä, mutta täällä on kylmä. Pitäkää kiirettä."

"Rakastan sinua", Tim sanoi rahisten.

"Minäkin sinua. Pysy lujana, pärjäätkyllä. Ambulanssi on matkalla."

Sharonin ääni oli todella hiljainen. Jossain kaukana. Hento. Hiipuva.

Onneksi kipukin oli hiipumassa.

3

Torstai 25. maaliskuuta

Eldhos Matthew oli yhdeksänvuotiaana päättänyt, että haluaa isona poliisiksi. Hän oli katsonut tosi-tv-poliisisarjaa ja oli kuin liimautunut näyttöön, kun kaksi poliisia oli jäljittänyt varastettua autoa pitkin kaupunkia. Eldhos ei enää muistanut, missä kaupungissa siinä oltiin, mutta sen hän muisti, kuinka innoissaan oli ollut poliisiradion rahinasta, kun varastettu auto oli ajanut väärällä kaistalla vastaantulijoiden seassa ja kurvannut sitten synkälle maalaistielle.

Takaa-ajo oli jatkunut helikopterin pimeänäkökameran avulla, kunnes auto oli ajanut mutkassa päin puuta ja kaksi tummaa hahmoa oli juossut pakoon. Sitten ajojahti oli jatkunut jalan, helikopterin kirkkaan valokeilan alla, kunnes rikolliset saatiin kiinni.

Tuota minä haluan tehdä isona! Eldhos oli ajatellut. Siitä lähtien aina teini-iän puoleenväliin asti hän ei ollut juuri muuta tehnytään kuin katsonut poliisisarjoja, niin tosi-tv:tä kuin fiktiivisiäkin. Kun hänen vanhempansa tai sisaruksensa halusivat katsoa jotain muuta, Eldhos siirtyi katsomaan sarjoja tietokoneensa ruudulta. Siinä missä luokkakaverit hakkasit kaiken vapaa-aikansa videopelejä, Eldhos vain katseli putkeen kaikki ohjelmat, joissa suinkin oli poliiseja.

Jossain vaiheessa Eldhosin mielenkiinto siirtyi puhallustestien ja huumoratsioiden tekijöistä murhien ratkaisemiseen, ja erityisesti *Line of Duty*n, *CSI:n* ja *Nuoren Morsen* tapaisiin sarjoihin. Hän huomasi keksivänsä ratkaisut usein nopeammin kuin television salapoliisit.

Eldhos oli aina nauttinut palapelien ratkomisesta. Hänen äitinsä, parisuhdeneuvojana työskentelevä psykoterapeutti, oli sanonut, että Eldhos oli todella terävä. Eldhos oli jo pikkupoikana pelannut shakkia isänsä kanssa. Kiinteistölainojen välittäjänä toimiva isä oli opettanut häntä, ja kaksitoistavuotiaana Eldhos oli jo niin hyvä, että päihitti isänsä usein. Viidentoista ikäisenä Eldhos voitti koulunsa shakkiturnauksen, ja aina kun läksyiltä ja poliisisarjoilta

jäi luppoaikaa, hän pelasi shakkia netissä, usein yhtä aikaa useaa vastustajaa vastaan.

Kun Eldhosin koulutaival alkoi lähestyä loppuaan, hänen vanhempansa eivät olleet varsinaisesti innoissaan siitä, että hän ryhtyisi poliisiksi. Äiti pelkäsi hänen turvallisuutensa puolesta; isä taas ei ollut tyytyväinen vanhimman poikansa uravalintaan, olihan isä käytännönläheinen mies, joka oli tuonut perheensä Intiasta Englantiin vauraamman elämän toivossa. Isä oli käynyt poikansa kanssa vakavan keskustelun siitä, kuinka poliisina ei koskaan rikastuisi ja kuinka vaikea olisi edetä uralla instituutiossa, joka oli vieläkin rakenteeltaan umpirasistinen.

Eldhos oli vastannut, ettei häntä rikastuminen kiinnostanut. Hän halusi tehdä työtä, jolla voisi muuttaa maailmaa, ja hän uskoi pysyvänsä siihen. Mitä rasismiin tuli, siihen pitäisi sitten reagoida, jos sitä tulisi vastaan. Nämäkin asiat olivat muuttumassa, ja Eldhos halusi olla osa sitä muutosta.

Nyt, kaksikymmentäyksivuotiaana, hän oli ollut Sussexin poliisin palveluksessa kaksi vuotta ja kolme viikkoa. Koeaika oli päättynyt kolme viikkoa sitten, ja koska suuri osa hänen yksiköstään sairasti koronaa, Eldhos oli Haywards Heathissa partioimassa aivan yksin. Hän oli jo lähettänyt hakemuksensa siirrosta rikostutkintayksikköön, ja koska tällä hetkellä yksikössä oli henkilöstövajausta, Eldhosin unelma-ammatti vaikutti ihan realistiselta unelmalta.

Kun hän ajeli pikkukaupungin katuja kymmenen kilometrin päässä Brightonista sateisena maaliskuun yönä, hän toivoi, kuten aina, että valvomo lähettäisi hänet hoitamaan jotain kiinnostavaa tehtävää, mutta sellaista sattui vain harvoin.

Tähän mennessä hän oli pysäyttänyt auton, jonka takavalo oli rikki, ja nojautunut haistelemaan kuskin hengityksestä alkoholia, josta ei kuitenkaan ollut jälkeäkään. Kuski oli nuori nainen, joka teki vuoro työtä Gatwickin lentokentällä ja oli matkalla kotiin. Eldhos oli kohteliaasti kertonut hänelle, että takavalo kaipasi korjausta, ja päästänyt naisen menemään ilman puhallutusta. Sitten Eldhos oli hoitanut yhden lyhyen tehtävän, kun oli saanut tiedon varashälytyksestä ja kahdesta epäilyttävästi käyttäytyvästä miehestä High

Streetin tietokoneliikkeessä. Kun hän pääsi paikalle, selvisi, että hälyttimessä oli vain jotain vikaa, jota omistaja yritti työntekijänsä kanssa korjata.

Eldhos oli juuri päättänyt kääntyä poliisiasemalle päin kahvin ja iltaruoaksi tuomansa kanasalaatin ja suklaapatukan toivossa, kun kuuli valvojan äänen radiostaan.

"Whiskey-Mike yksi-seitsemän-yksi."

Eldhos painoi nappia ja vastasi ylpeästi: "Whiskey-Mike yksi-seitsemän-yksi."

"Whiskey-Mike yksi-seitsemän-yksi, meille tuli soitto tunkeilijoista. Old Homestead Farm, Balcombe. Soittaja on vielä linjoilla ja kuulostaa hyvin hätääntyneeltä."

"Old Homestead Farm, Balcombe?" Eldhos pysäytti auton pientareelle.

"Onko sijainti tuttu?"

"Ei."

"Annan what3words-ohjeet." Valvoja luki hänelle sanat.

Eldhos toisti ne, nappasi puhelimen rintataskustaan ja naputti sanat sovellukseen. Sijainti välähti kartalle saman tien. "Löytyi, olen noin kahdeksan kilometrin päässä."

"Kiireellisyysluokka yksi. Lähetän tukijoukkoja, mutta heillä kestää noin kaksikymmentä minuuttia."

"Matkalla." Eldhos naputti suunnilleen oikean osoitteen satelliittinavigaattoriin. Hän ei ollut vielä suorittanut takaa-ajokoulutustaan, mutta hänellä oli jo lupa ajaa rikospaikalle vilkkuvalot ja sireeni päällä. Innokkaana, nyt kolmatta kertaa koeajan jälkeen, hän nojautui eteenpäin ja painoi kojelaudan nappia. Siinä samassa sininen valo alkoi vilkkua maalaismaisemassa hänen ympärillään. Kaasua painaessaan hän mietti, laittaisiko sireenin päälle. Pelästyttaisikö se tunkeilijat tiehensä? Olisiko paremmat mahdollisuudet saada heidät kiinni, jos hän ajaisi paikalle ilman sireeniä?

Päätös olisi nyt tehtävä yksin, ja yhtäkkiä Eldhos tunsu olonsa todella epävarmaksi ilman vanhempaa konstaapelia. Hän päätti ajaa ilman sireeniä. Ajomatka kohteeseen väheni nopeasti. Neljä minuuttia. Kolme. Kaksi. Ajovalot vastaantulijoiden kaistalla

häikäisivät hetken ja menivät sitten ohi. Automaattinen rekisterikilvenlukija luki ohi ajaneen BMW:n kilvet ja heijasti auton tiedot kojelaudan näytölle, mutta niissä ei näkynyt mitään epäilyttävää. Muutamaa sekuntia myöhemmin perässä tulleen Mazdan kohdalla oli sama juttu.

Minuutti.

Eldhos hidasti vauhtia ja katseli kapeaa maalaistietä. Hän toivoi taas, että hänellä olisi matkakumppani, joka voisi valaista taskulampulla pientareen puolta. Pian hän kuitenkin näki pienen, nuhruisen kyltin.

Old Homestead Farm.

Eldhos kääntyi kuoppaiselle pihatielle.

SIELLÄ MISSÄ ON AHNEUTTA, ON MURHIA

Kun nuori maanviljelijä kohtaa tilallaan tunkeutujia, hän ei aavista seuraavassa hetkessä kuolevansa, saati sitä, miksi roistot ovat valmiita tappamaan. Samaan aikaan toinen perhe hankkii ihanan koiran lemmikseen, mutta koiranhakumatkan tapahtumilla on pelottavat seuraukset pikkutytön elämään.

Rikosylikomisario Roy Grace huomaa pian, että tapahtumat ovat osa maanlaajuista rikosaaltoa. Julmat rikosliigat tekevät laittomalla koirakaupalla jopa suurempaa bisnestä kuin huumeilla. Tapausta selvittäessään Roy Grace joutuu vastakkain harvinaisen häikäilemättömien rikollisten kanssa.

Brittijännityksen mestarin Roy Grace -dekkarisarjassa seurataan brightonilaispoliisin rikostutkimuksia ja hänen ajoittain traagisia tapahtumia sisältävää yksityiselämäänsä. *Kuoleman koirat* on sarjan 19., itsenäinen osa.

PETER JAMES on yksi maailman suosituimmista rikoskirjailijoista. Hän toimii läheisessä yhteistyössä Sussexin poliisin kanssa, ja hänen kirjojaan on kiitetty siitä, että ne tarjoavat ainutlaatuisen autenttisen näköalan nykyaikaiseen poliisityöhön. James on palkittu yli 40 kirjallisuus- ja äänikirjapalkinnolla, ja hänen kirjojaan on käännetty peräti 38 kielelle. Jamesin kirjoja on myyty jo yli 30 miljoonaa kappaletta. Roy Grace -dekkareista tehdään Englannissa suosittua televisiosarjaa, jota esitetään myös Suomessa.

ISBN 978-952-410-033-5

84.2

www.minervakustannus.fi

